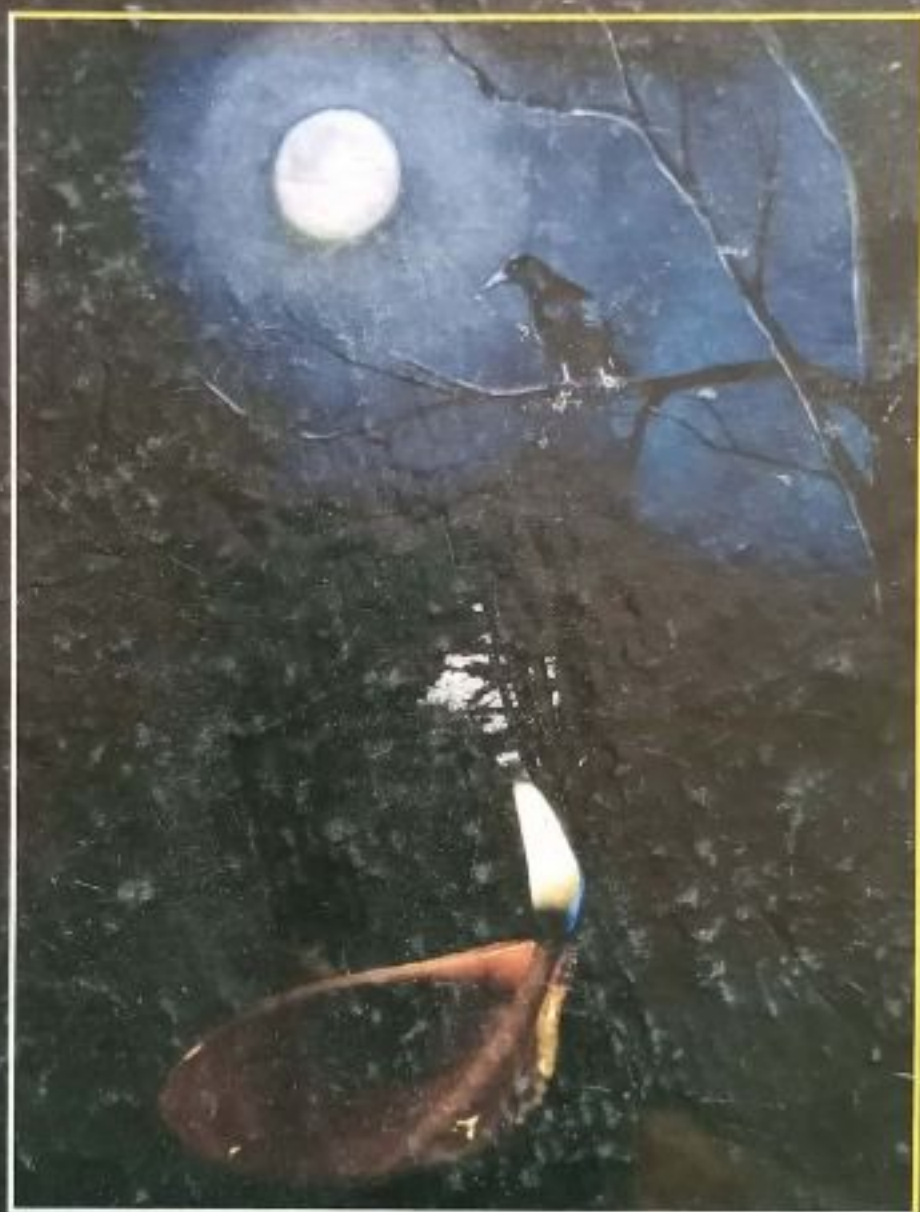

کُفتال

صفدر کربلائی

کتاب 1 سوره

سہ ماہی کی مجموعی کلام

گفتاں

صفدر کر بلانی

اردو سخن

ادارہ فکرو دانش، المہد پلازہ، اردو بازار، لاہور۔ فون: 0302-7844094

گفتاں 3 صفدر کر بلانی

شان گفتاں دسے نال ہے ساڈی
اساں گفتاں کول شان ڈیندے ہائیں

گفتاں 2 صفدر کر بلانی

کفتاں

صدر کربلائی

سرورائش، بکھرون: 0333-8907977

ای میل: safdarkarblai@gmail.com

آرغوسخن

اسحاق تمام سرفات کردو سخن دی جو میل وچ من

ناشر: دارو سخن ڈاٹ کام پاکستان

پرتا پئے ر: 2014ء

KUFTAAN

Safdar Karbalai

نعت / پرچمن: بکھرون

کیوزنگ: شہزاد احمد

شہادت: شیربانی پریس ملتان

قیمت: 250 روپے (8 پور، 10 ڈالر)

اسٹاکسٹ

مہر یہ بک ڈپو، عزیز برادرز، بلوچ بک ڈپو بکھر

غوری بکڈ پو قائمہ آباد، نیو ناوور بکڈ پو ڈیرہ، اسماعیل خان، جنوک پبلشرز ملتان

کفتاں 4 صدر کربلائی

آپنی و سوں دے ناں

ہک ملنگ دے مسرید تھئے باے
پوری دستی دے پسر تھی گئے ہائیں

کفتاں 5 صدر کربلائی

34	شامری
35	ایس ذہن ہج خیال ہے ہونان
36	سرا نیگو
37	بیٹ ایق مال پر اوٹا پوتی
38	پندرہ بیڈ سے صفات نمل گجہ سے
39	وانی
40	مزدور
41	گھل پئی تیز اندھاری کھٹی پئے گئی ہے
42	اوو بلا آج دی گھم دوسرا
45	جہہاں پر ہماں کول پر ڈتے نی
46	کھلد میں کھلد میں ملول تھی گئے ہائیں
47	کھچی واس
48	تیکوں یاد کر بیجے اول ویلے
50	مولانا روم دی مت
51	بے وی
52	رول گابا
53	بھراواں دے ہتھوں ستایا عمیا ہاں
54	میڈا حوال ضرور آوے
55	میل
56	سوال
57	Reaction

کنتاں 7 سندھ کرہائی

تندیر

11	باد مقام آتے گنتاں ویلا..... اشرال فقیر
13	صفدر تالپر تھیں جیویں..... عبداللہ بز دانی
16	ماتم
17	ساوٹ
18	ویلا
19	جیون
20	گنتاں
21	رلد امال
22	کوٹھسا
23	شکاری
24	ورجبل
25	توں ڈیکھ جانی توں ڈیکھتاں سکی
27	میڈے سے پیراں دے خار ہائیں اماں
28	پازے چولے دی لیر تھی گئے ہائیں
29	ڈھپ دے سپدے تا آتے ہند راونجے
30	مانی دے ورت پجیر مدھانی بسم اللہ
31	گنتی ہووے ہا
32	جوگ
33	اکوتے تھوں دی گمرانی ہے

کنتاں 8 سندھ کرہائی

- 83 سرانیکو
84 بے حیائی خریک ہووے ہا
85 سانولا میڈے شرین ہمیشہ تونوں
86 ہڈاں دی گئیں جھارا ساڈے ہون دی کار تھوے
87 بندیاں تے آوند اتارا کھ وٹناں ہا
88 خواہاں کوں سوئی تے پارٹاں اوکھا ہے
89 میڈے کھینے اے کار فانا ہے
90 میڈا اول آہے
92 ارداس
93 جنگ تھی کے جہان چھوڑ آہے ہائیں
95 سرانیکو
96 بندھن تونوں پارا ہے مگر چھوڑا نہیں
97 دل وچ ہے دے درد بھالے کے نوئیں
98 ساڈے لہو دے نال ہمیشہ ہر مہتل کوں بھارا گھے
99 میڈی تیج داسریا کھ وچ ہے
100 چیک ڈیندی ہے چیک اندردی
101 احساس دی وادی داسفر تھیک لگا ہے
102 بہوں وسارا ہے بھل وسردا آئیں
103 اپنے سر تے گزار میڈا کیا
104 میڈی اکھیں دانور تھیں آیا
105 جوگ
106 لگی بیڑی ناخدا ہا بعد وچ محسوس تھنے

کفتاں 9 صفحہ کر پئی

- 58 اہل انجھانا
60 سال دے دانے
61 بند روے نال ناب گھن گئے ہن
62 جوگ
63 جوگ
64 تماشے
65 سرنی دا پھل
66 موت دا کھوہ
67 پرایا مال..... سرانیکو
68 چ..... سرانیکو
69..... سرانیکو
70..... سرانیکو
71 ڈوہڑے
72 ڈوہڑے
73 تکیوں میڈے تھالے کر چھوڑاں
74 وینٹا
75 گل دی پوندی اے گل بھاشاں کوں
77 اوکھے سوکھے گزار دجٹی ہے
78 روح کوں ہے پتی تھکان صدیاں دی
79 زخمی ہانہ دے زخم گھنڈے سے مرویوں
80 دل دارمان مروی نہیں سکدا
81 میڈے سینے دا تھل ولا ڈپوے

کفتاں 8 صفحہ کر پئی

جہاں مقام آتے گفتاں ویلا

گفتاں ویلا..... ہک اے جنہیں ویسب دے زوال دی نکھتا اے
جیکوں موراں وانگوں پچھ اپنی دا بار آؤن نہیں ڈیندا۔ نہیں سدھ پوندی جو رج گج،
تخت تاج..... آندرزق آند خیال آند شاعری کیویں مومجھ پاب آں تھیں۔ جاہ،
مقام، وسوں دی شاعری او "گنا دھیا" اے جیکوں ذلا ذلا ساکوں نکھتا پوسی۔ ذلا
ذلا اپنے بالوں کول دکھاوٹا پوسی، اپنے قصے کول ذلا ذلا شاعر دے دل نال رلا
کے ڈساوٹا پوسی۔ بے شک اے ہک مشکل نم ہے۔ جیکوں نردان توں گھٹ کوئی
پذیرائی زیب نہیں ڈیندی۔

گفتاں ویلا او ویلا ہے جتھاں مجھ، چندر، ڈنہہ رات اپنی ذمہ داری
قبول کرن توں انکاری ان۔ تہوں گفتاں دا خیال اپنے رج گج دے نسلجیا کول

108	شخص ہک بدلا گئے نقشہ شہر دا
109	اکھیں بے نور تھی گئیں شاید
111	مرزا غالب دی بیرونی کر کے
113	خون نیکوں نہیں گئیں سرداردا
114	کون کیندا یار ہے اس دور وچ
115	او جوک و سامناں او نگر چھوڑ گیا ہے
116	موت
117	حاکم حکم شایا
118	میڈی اکھیں کول گئی ساوٹن ڈے
119	پائیں ڈکھاں داسال نہیں آیا
120	میڈا اکھیں گھیل کے گھن آیاے میکوں دار تیں
121	شوق رکھدے ڈمان پانی دا
122	موجھاں اڈویاں کونجاں
123	تا گھر
124	تس
125	پون
127	ہے مجھ توں بڑھیاں
128	جوگ

ولا ولا جیون دان کریندے جو جیکوں تاساں نکا جیہاں تھسل، ہیٹ فسرٹس
کریندے اوتناں "لا ایتہا" ہے۔ صفدر گربانی دی گشتاں اپنی وسوں دا، مقامیت
دا اخراج اے۔

"گشتاں" ویلے اسال نہیں جرنیل اگوں زور وراگوں ہتھ بدھ کے کھڑے
آدے ہیں۔ ساکوں ساڈی وسوں ولا ڈیو..... پاکستان بچ پوسی۔

اپنے نروان دی، زوال دی گشتاں ویلے دی اومونجھ ہے جتھاں
جاہ، مقام، وسوں سہجی حیثیت رکھدن۔ شاعری محض یک مجرد الب لیسلی صمیم
ہتھوں بیندی جاگدی وسوں داخاب ہوندی اے۔ یک اے جیہاں مقام جھہڑا
کتھیں جھرت صمیم کریندا صرف لوک جھرت کریندن۔ دریا جھرت صمیم
کریندے، بجھوئیں جھرت صمیم کریندی، مٹی ہمیشہ جاہ، مقام دے پیراں نال
جڑی راہندی اے۔ صفدر گربانی دا ورتن وی اپنی جاہ، مقام دے دفاع اچ
ہذب تھیون والا ہے۔ آوندے استعارے اتے ترکیباں وسوں اچوں نشا بران
آتے ایندے وچ ہذب تھی ویندین۔

جسم وسوں تے وسوں جسم دے کایا کپ اچوں لنگھدی ہے۔ مثال طور:
روح دی روہی تھل دے وانگوں سینہ تراگ، اکھیں دے ہیٹ، پلاک دی
گوند، پلاک دی درساں، جسم دے کچے کوٹھے

ہیل ہوادی پاوے جھلے

کانہہ تے کانے ٹٹکھاں جھوٹن

سراہنگی وسوں تے ایندا لینڈ اسکپ، ایندے موسم سوکھیاں سوکھیاں

گشتاں 12 صفدر گربانی

نظماں اچ نل وٹنی دا استعارہ، بنی ویندین۔ نظم تاں نظم صفدر گربانی دی غزل وی
اپنی وسوں اتے جاہ، مقام دا زور کریندی ہے۔
اے ہوا خشبو کوں اتنا پیار کر
تھیاں کوں گھا، اتے بندہ رآ ونجے

اشوال فقیر (کرد و عمل میں)

گشتاں 13 صفدر گربانی

گاندیاں ۲۰۰۰۔

کوئی آپا ہے جو صفدر کر بلائی نوجوان نسل دامنہ سندھت عسر ہے۔
صفدر کر بلائی تال اساتذہ دی صحت برج وڑ آیا ہے۔ بھگرو سے ریگزار کوں اپنا لہو
ڈسے کے "لالہ زار" کرک آئے قلم کاراں برج تاریخ صفدر کر بلائی داناں ضرور رقم
کرسی۔

صفدر بچھا لائیں کوں اپنا کلام ٹاڈوں توں پہلے بدن تے "نادی" سنسوروم
کیتی کر۔ سرتوں حرمل یا بھنگوڑی ضرور رتانی کر۔ نہیں دی نظر لگی۔
قلم نال سا نگانہ ضرور جوڑی رکھ۔ رب را کھا۔

ناکپائے حروبانی
عبداللہ یزدانی
ڈی، اسماعیل خان

صفدر شالا چرتیں جیویں

صفدر کر بلائی صاحب شاعر آل عمران وی اے، قتل رومان وی اے،
صاحب عرفان وی اے، آتے بہوں پیارا انسان وی اے، بد نظراں کنوں رب
انہاں کوں محفوظ رکھے، سخن دے ست ماڑ آساری آندے ہن، شعر و ادب دا اے
بار سنگھارتے الیہا شاہوکار شالا چرتیں جیویں۔ جیہڑے لفظ کوں کر بلائی صاحب
اپنے مصرعے برج پاؤرتے اوکوں پارچن لگ ویندن۔ انہاں دی منزل
ہووے، ڈوہڑا ہووے، مرثیہ ہووے یا نعت، قاری واہ واہ تے سبحان اللہ
آکھے بغیر نہیں رہ سکدے۔ انہاں دا کلام مسیکوں اتویں لگدے جیویں پنہاں
دا ٹھڈ ڈاپانی ٹھاٹھاں مار مارواہند اپنا ہووے تے اوندے کسارے تے
سوڈیاں سسیاں تے ہیراں دریاں مار مار وارث شاہ وی ہسیر کھڑیاں

ساون

میڈی روح دی روہی تھی ہے
میڈا سینہ تھل دے وانگوں ہے
میڈے ذہن دا عرف دی عرسے توں
کہیں تھے گل دے وانگوں ہے
ساڈے پاسے تھوڑ ہے پانی دی
ہسہ شے کول لوڑ ہے پانی دی
لوک آہن توں بک ساون ہیں
ہے ساون ہیں تاں بک واری
میڈی تھس دا آپ سدوا کر
آکھیاں دے بیٹ کول پانی ڈے
پلاں دی گوند کول ساوا کر

کستاں 17 مہر کرہائی

ماقم

میڈے غم دی پنس بچ اکھیں
ہر غم دسرن پے ویندیاں ہن
ہاں دے اندر لگیاں ہویاں
بھائی مسن پے ویندیاں ہن
میڈے غم دا موسم آمدے
ہنجوں نسرن پے ویندیاں ہن

کستاں 16 مہر کرہائی

جیون

روح دے ورنی پڑ دے تلے
ماہ دے دانے پھدے پے من
آنے وانگوں ڈمدے پے من
نال نھنی دانے کیرن دانے
نال نھنی چکی پھیرن دانے
پک فگری توں بنی فگری تائیں
آپ مہاڑی بلدی پئی اے
کنگ دی پنگ پنگ زلدی پئی اے
کجسم دی چکی پلدی پئی اے

ویلا

جھوک تے خشیاں وت دل آون
وقت ولا کچھڑو دا ونے
خشبو پیر پڑیساں پاوے
بیل ہوا دی پاوے پھلے
کانہہ تے کانے پنگھاں بھوٹن
بیٹ دے وچ رنگ رلیاں ہون
چھیر دے ہتھ مسرلی ہووے
مال دے گل وچ ٹلیاں ہون

غُمتان

مجالاں دے وچ سمن والے
بہتھی ریت وچ بختے پئے ہن
گجھڑ مٹی دے تلے پئے ہن
گجھڑ مٹی دے اُتے پئے ہن
کتنے جن جنیں پھرے صفدر
قبراں دے وچ نئے پئے ہن

کستاں 20 مہدر کربانی

زلد امال

پالئ والا سمن ساں ڈس مپا
کے تسیں میڈی دنسیا، اسی
کے تیں میڈے ناک لگن
کے تیں چھیر دوزل کے مرین
کے تیں چوکھر پھسا لگن

کستاں 21 مہدر کربانی

شکاری

(محمود قلندری دے ہتھ بندوق ڈیکھ کے)

ڈس محمود قلندری مسیکوں
کے تہیں توں بندوق کوں پا کے
پکھیاں دے قتلہام کرہیں
کے تہیں جھر جنگل دے اندر
نازکاں کوں بہ نام کرہیں

گفتاں 23 صفحہ کرہائی

کوٹھا

روح دا تار حویل ڈھہا کے
جسم دے کچے کوٹھے دے وچ
پاکاں دی درساں دے اندروں
اکھ دا پائی ہولیں ہولیں
ایراں دے وچ لاہندا ویندے
لگدے کوٹھا ہاہندا ویندے

گفتاں 22 صفحہ کرہائی

توں ڈیکھ جانی 'توں ڈیکھ تاں سہی

توں ڈیکھ جانی 'توں ڈیکھ تاں سہی.....
 اوڈیکھ پلیموں وی پکھیاں ہن
 اوڈیکھ بیریں وی بیر پاتے ہن
 اوڈیکھ دریا دے پرلے پاسوں پرندے اپنے پرال کول پانی دے نال
 بھر کے وجود اپنا پائی و دے ہن
 اوڈیکھ جوڑا بوترال دا مسبتاں دا امین بن کے فلک دی سرحد عبور کر گئے
 اوڈیکھ کوشیاں دے غول درغول روہ دی چوٹی توں لاہندے پئے ہن
 اوڈیکھ دریا دی اپنے جو بن دے نال دھرتی تے واہندے پئے ہن
 اوڈیکھ دریا دے پائیاں تے کنول دے پھلاں دا قص ڈسدے
 اوڈیکھ بھلاں کول واہندے پانی تے اپنے ہوون دا عکس ڈسدے
 اوڈیکھ سادے کچھ پترے شجر شجر کول ولھیٹ گئے ہن
 اوڈیکھ کئیڑے حسین منظر نظر کول ولھیٹ گئے ہن

کتاب 25 مدد کر جانی

ورجیل

روح برج پوہ دا پالا لہد گئے
 پار چنیر گھیراں ڈسن
 بدن کورف ویر حصیدی پئی ہے
 اسے جی ابراؤ و فضا برج
 میڈے پیار داسورج صفدر
 ابھرے یا نہ ابھرے
 پاکاں دے کھسارتوں منج دی
 کرن نکلی راہی.....
 برف پگھلی راہی.....

کتاب 24 مدد کر جانی

اوڈ یکھ کتنا حسین لگدا ہے پیراں نو داں دا پاک ویا
 اوڈ یکھ کئی سجاک کر گئے سجاک زت دا سجاک ویا
 اوڈ یکھ فجر دا اتارا بہہ گئے ہر ہک پرندہ اسجاک کر کے
 اوڈ یکھ پھلاں کول چھوڑ گئی ہے ہواوی آخر مذاق کر کے
 اوڈ یکھ شبنم غسل ڈتا ہے ہر ہک کٹورے کول پاک کر کے
 اوڈ یکھ خشبو بکھل گئی ہے کئی دے سینے کول پاک کر کے
 اوڈ یکھ جانی 'توں ڈیکھ تاں سہی.....

اوڈ یکھ خشبو کول گلگڑی پاکے ملدی پئی اسے ہوا فجدی
 اوڈ یکھ یکھیاں دے آہٹاں کول بہار پھلاں دے نال بھر کے
 شجر دیاں شانیاں کول نپ کے ایویں اتردی پئی ہے
 جیویں پیغمبر دے ہاں تے وقی دا نزول تھیندے
 اوڈ یکھ قوس قزح دا بوجھن ہنوار دی ہک رنگیل چنی دے وانگ دھرتی تے لہہ
 گھیا ہے

اوڈ یکھ مگنوی رات کالی دی کالی پادردے بیٹھ چپ کر کے بہہ گیا ہے
 اوڈ یکھ ساون دی پئی بارش دا پہلا قطرہ گلی دار خمار چم کے تلہرتے ڈھبہ گیا ہے
 اوڈ یکھ جانی 'توں ڈیکھ تاں سہی.....
 اوڈ یکھ جانی 'توں ڈیکھ تاں سہی.....

کھینڈے پیراں دے خار ہائیں اسان
 چھوڑ ساکوں بے کار ہائیں اسان

چند ساڈا سب اس پیندا ہے
 چاندنی دی نکار ہائیں اسان

روز وحشت دا رقص ہوندا ہے
 نگوں انواں مسز ہائیں اسان

کون پیندا ہے ساکوں گل دے وج
 بے پھلاں دے ہار ہائیں اسان

ساڈا سفدر وجود کوئی کئے نی
 وت وی دھرتی تے ہار ہائیں اسان

دھپ دے تپدے تاء آتے بندر آونجے
بھاء ہووے تال بھاء آتے بندر آونجے

یا ملے آرام کہیں مسجد دے وچ
یا کہیں درگاہ آتے بندر آونجے

جھیرڑی جھاء تے تیڈے پیرے لگ وچن
ساکوں دی اول جھاء آتے بندر آونجے

اے ہوا خنبو کوں اتنا پیار کر
بتلیاں کوں کھاء آتے بندر آونجے

پاڑے چولے دی لیر تھی گئے ہائیں
بعد تیڈے فقیر تھی گئے ہائیں

تیں جڈال دا ازاد کیتا ہے
آپ اپنے اسیر تھی گئے ہائیں

ہک منگ دے مسرید تھئے ہاے
پوری دستا دے پیر تھی گئے ہائیں

کساڑی آکھیں دی پنج دی کوڑی ہے
اسال اندروں پنیر تھی گئے ہائیں

تیڈی قسمت نصیب تھی مہدر
کچھے ہاے اسیر تھی گئے ہائیں

گنئی ہووے ہا.....!

گنئی ہووے ہا گنئی ہووے ہا
جھہڑا ساڈے حال تے رووے ہا
جھہڑا اپنی اکھ دے پانی وچ
ساڈے زخمی جگر کوں دھووے ہا
پاک دی پاک پنجالی وچ
ساکوں ڈاندال وانگنوں جووے ہا
گنئی ہووے ہا گنئی ہووے ہا
جھیرا عرش داتا ہووے ہا
ساڈی جھولی وچ ڈھبہ پووے ہا
جھیرا پیار پریم دے پانی وچ
ساڈے جسم دی مٹی لووے ہا
کائنات ہووے ہا ہک پاسے
اوساڈے نال کھووے ہا
گنئی ہووے ہا گنئی ہووے ہا

گستاں 31 سندھ کرپائی

مائی دے وچ پھیر مدھائی بسم اللہ
رج رج لسی پنی سگتائی بسم اللہ

ہوسگدے ایس وار مناواں نہ آواں
پنچی وچ آپنی پیار نشائی بسم اللہ

ارج وی ساڈی جھوک تے رونق ہوندی ہے
پنی وچ ساڈے کھوہ داپانی بسم اللہ

محببتوں ہک کردار مکمل کیتا ہے
صفتدراگون نور کہانی بسم اللہ

گستاں 30 سندھ کرپائی

اکھ تے بنجوں دی عکرائی ہے
اے سیاتی دی نوہ نوانی ہے

گھر دے باہروں وی ہک ویرانی ہے
گھر دے اندروں وی ہک ویرانی ہے

ہک نماشاں دا وقت ادا کھا ہے
ہک پندناں دی بے زبانی ہے

وقت بے وقت مل تاں پوندا ہے
اے وی سفدر دی مہسربانی ہے

جوگ

بنمرد وپگی ہے خواب و پچے بن
رتجگاں دے عذاب و پچے بن
میں غزبی دے شہر وچ صفدر
اپنے بالاں دے غاب و پچے بن

ایویس ذہن ایچ خیال پئے ہوندا
جیویس گدڑی دے لعل پئے ہوندا

اوندے منٹھے تے وال ایویس بہن
جیویس شیشے تے وال پئے ہوندا

ایویس ڈسدا فسک اتے تارے
جیویس سٹے ہوئے ہال پئے ہوندا

کالی زلفاں دی چھاں تلے مفسدہ
کتنے روشن خیال پئے ہوندا

شاعری

اپے ٹخون کول تیلی لاکے
ذہن دی ہلھی گرم کریندا
سوچ دے ہلدے بھانجھ دے وچ
روح کول ساڑ چھڑیندا
وت بچی شعر لکھیندا

بیٹ اچ مال چہرا دنا پوسی
جنگاں دے وچ راہو نا پوسی

پار پندہ سارا نہ سارا تھی گئے
سجھ کوں گھن کے آو نا پوسی

اے آسمان پرانا تھی گئے
اے آسمان ہسٹا و نا پوسی

عشق دا پنہ کنن کیتے
آپنی ذات اچ باہو نا پوسی

مقدر جسم سمیت ایس سہرا کوں
ساگ دے ناویں لاو نا پوسی

کفتاں 37 مہر کرہانی

سرایکو

کون پکیسی چونک تے سو بہت کون چہرہ لسی قہر
قبراں دے وچ وچ نئے بن کھلے ہمدے لوک
آزگی ہے جھوک

کفتاں 38 مہر کرہانی

وائی

ہتھ اچ پیار دی مسرلی پا کے
 مال چسپیندے راہوں
 خواجہ غلام فسرید دیاں کافیاں
 یار ستر پیندے راہوں
 مال چسپیندے راہوں
 ڈولی دے وچ پسیلوں چٹڑیوں
 جبال بلیندے راہوں
 ملل چسپیندے راہوں
 آسچہ تن تے ساون والا
 چولا پیندے راہوں
 مال چسپیندے راہوں
 اپنی جھوک دیاں خیراں منگسوں
 جھوک ویندے راہوں
 مال چسپیندے راہوں

چند رھیڈے صفات مل گھمے
 تیڈی ڈالال دی رات مل گھمے

کون رکھدے شعور پائی دا
 کون بیج دی فرات مل گھمے

اول فقیراں تے ترس کھیا ہے
 اوقیراں دی ذات مل گھمے

دل کوں وچکن دا شوق ہے تیکوں
 کون صفد رفات مل گھمے

مزدور وادوار

بٹھے دابک تھیرا
پودوی سیاہ رات برج
پالے کوں سرتے پاکے
دھیاں کوں نال لاکے
سلمان تھیندہ اینٹھنے
بے کونجی ایس توں پھنجے
کیوں گزردی پئی تھی
ہر گھنٹیں کوں کھل کے آہے
نالیق دا ڈھیر ترس اے
چنگی گزردی پئی اے

کستان 40 سدھ کر جلی

گھل پئی تیز اندھاری رکھٹی پے گھی ہے
پاوسے بیٹھو بُہاری رکھٹی پے گھی ہے

تھیدے نال وی پیار دا سودا کر بیٹھسا ہاں
تھیدے نال وی یاری رکھٹی پے گھی ہے

حق دے نال یزید اجاں تھیں لڑا پے
کر بل دی جنگ مباری رکھٹی پے گھی ہے

زندگی دا دریا ہا مسفدر جو بن تے
ساہ ساہ نال سندھاری رکھٹی پے گھی ہے

کستان 41 سدھ کر جلی

او بیٹھ دے منظر نہیں دوسرے
 او بیٹھ دے منظر نہیں دوسرے
 او وسدا ساون یاد آئے
 حیدر امینہ اج دھاوٹن یاد آئے
 او ویلا آج وی نہیں دوسرا
 بڈاں نکھرے ہا سے رو رو کے
 پابندیاں نمن ساڈے پیار آتے
 بڈاں ہر گھی ساڈا دشمن ہا
 ساڈی تنگ نبی پوندی شاہرا آتے
 بڈاں عرش توں تارے لاہندے نمن
 حیدرے بوچھن دے لکا راتے
 بڈاں جن دی روشنی پوندی نیچی
 حیدرے نور بھرے رخسار آتے
 بڈاں عاشق جھم جھم ویندے نمن
 حیدرے پائل دی جھیکار آتے
 بڈاں دل دی دھڑکن زکدی نیچی
 حیدرے پیراں دے نکھار آتے

گفتاں 43 مدد کر جانی

او ویلا آج وی نہیں دوسرا

بڈاں جھوک تے جھمراں ہوندیاں نمن
 ساڈے پیریں نیشیاں پوندیاں نمن
 ساڈی آس تے ہر گھی میند ہا
 ساڈا ذکر و ساخ تے تھیند ہا
 کہیں شے دا گھی غم نہ ہا
 آزاد ہا سے گھی کم نہ ہا
 سب موسم ساڈے رنگ نمن پے
 ساکوں سے سے رنگ دے رنگ نمن پے
 او سخت بنا لا یاد ددے
 او پودا پالا یاد ددے

گفتاں 42 مدد کر جانی

جڈاں بندرا کھڑوی تہی ساڈی
 میڈی ونگاں دے چھنکارا تے
 اوویلا آج وی نہیں وسرا
 جڈاں پیٹنگھ زناون گئے ہاے
 گئی عشق کراون گئے ہاے
 میڈے پیاروی پنس ہج پئے ہاے
 جڈاں پیلوں کھاون گئے ہاے
 میڈا ہر پک گلہ تے رس پوون
 ول رورو کھلٹا یاد دے
 اوچھیاں پیٹھ نماشاں کوں
 میڈا لک لک ملٹا یاد دے
 اے مقدر کیوں بھل سگدے
 میڈے پیاروی امر کہانی کوں
 میں کھیر سمجھ کے پیتا ہے
 میڈے حسن دے واہندے پائی کوں
 اوویلا آج وی نہیں وسرا

جنہاں پرندیاں کوں پر ڈتے نی
 انہاں کوں لمبے مسر ڈتے نی

او لوک کھلن تیاں کیوں کھلن
 جنہاں کوں اندر دے ڈر ڈتے نی

انہاں کوں کاندیاں بیڑیاں ڈے
 جنہاں کوں پائی دے گھس ڈتے نی

انہاں کوں چھاں وی عطا کریں با
 جنہاں کوں گھر دے شجر ڈتے نی

قلم وی مسر دا خون روندے
 اے کے جہیں ساکوں ہسندر ڈتے نی

یکبھی واس

اساں کبھل گٹائے چوڑھے ہیں
ساکوں ذات دا طعنہ ملدے تاں اساں آپنے آپ کول پٹدے ہیں
اساں ماپے مچھیاں ڈنڈے ہیں
لوک آ بدن ساڈے بدن وچوں دریادے تڑکے چھبیل دی
بو آندی ہے سو آندی ہے
اساں پکھیاں وانگوں فخریں کول ٹر پوندے نہیں رزق دی گول دیوج
ڈیہہہ سارا پورا کر کر کے
ہر شام کول کھنڈ کھنڈ کیندے ہونیں
دنج آجڑی جھوک تے لاندے نہیں
اساں من دریاتے راہندے نہیں

کھلد یں کھلد یں ملول تھی گئے ہن
پچھل وی آخسر بول تھی گئے ہن

عرش توں ہک کتاب لیتی ہی
سب رسالے فضول تھی گئے ہن

میڈا ارشہ قبول کیا کیتاے
سارے رشتے قبول تھی گئے ہن

میڈی وتی دے لوک وی صفر
میڈے کیتے رسول تھی گئے ہن

تیکوں یاد کر تے آوں ویلے

ہڈاں بیریں بورتوں بھور ہوون

ہڈاں ساوول پیر دگھیرے چا

ہڈاں سرمی ہووے جوہن تے

سرمی دے نازک بھلاں تے میڈا یاد آسور دے ویلے کول

ہڈاں شبنم کر دی پئی ہووے

ہڈاں کالی رات دے سینے تے کوئی چاندنی کُردی پئی ہووے

تیکوں یاد کر تے آوں ویلے

تیکوں یاد کر تے آوں ویلے

ہڈاں پیلیوں پک کے لال ہوون

ہڈاں پیلیوں چنڈے بال ہوون

ہڈاں کانال بھلر چائے ہوون

ہڈاں تاروہیرے تھسے ہوون

ہڈاں ساوٹ دی سفر اند لگے

ہڈاں بدلاں دا گجکار ہووے

ہڈاں ڈسدے میند وچ آڈے ہوئے

کچھ کانواں دا کار ہووے

ہڈاں چردے مال دیاں ٹلیاں دا

کانہیں دے وچ کھڑکار ہووے

ہڈاں ناہیاں بیٹھ نماشاں گوں

جن چردیاں دا چکار ہووے

تیکوں یاد کر تے آوں ویلے

تیکوں یاد کر تے آوں ویلے

ہڈاں گھیرے گھوکدے پئے ہوون

ہڈاں خمرے مست آست ہوون

ہڈاں کونجاں فخر کول تلہا دی ترمدی ہوئی تریڑ تے باہند میں ہوئیں

ایویں پو لے پو لے پیر کھن

ہیویں خواب اکھیں وچ کُردا ہے

ہڈاں بلبل اپنے آئنے کول

پھل پتیاں لاوٹ آئی ہووے

ہڈاں ساوے ڈٹ دی ساوول تے

گھی کول گاون آئی ہووے

ہڈاں پھل دے پاک کٹورے چوں

ڈھپ شبنم پاوٹ آئی ہووے

تیکوں یاد کر تے آوں ویلے

مولانا روم دی ممت

رووٹ نال خوشی بملدی ہے رووٹ پین ہے دل دا
رووٹ نال گناہ جھڑ دے ہن آپن لوک سیانے
بج پاکاں تے نا آوے تاں دل پتھر تھی ویندن
وسدے رسدے گھر اکھیاں دے سنگتی برتھی ویندن
توں وی اپنے پتھر دل کول گندل وانگوں کر
پتھر گندل تاں وچ تھیمی رب دی ذات توں ڈر
استغفار د عمل مسلسل دل اپنے وچ کر
تنہائی وچ بہہ کے اکشر
رات ڈینہاں سفدرا کھیاں کول ڈانداں وانگوں جو
بنجواں دے پائی کول پئی کے پتھر دل کول دھو
باکاں بھر کے رو.....

کستاں 50 صفحہ کرہائی

بے وی

کڈا ہوں یاراں دیاں بے ز خیال
کڈا ہوں ساہواں دے جھیرے ہن
کڈا ہوں غوزاں غزبھی دیاں
کڈا ہوں روزی دے چکر ہن
کڈا ہوں باز وڈ دے بھانجھڑ
کڈا ہوں بت نال ہر ویلے اہل بھیراں مریندی ہے
کڈا ہوں دنیا دی تہریلی میڈے من کول ڈریندی ہے
جتھاں حالات اسے ہوں
حیاتی توں ڈرامیکوں میں کھنتے گھن وںجاں نیکیوں

کستاں 51 صفحہ کرہائی

بھراواں دے ہتھوں ستایا گیا ہاں
میں یوست ہاں کھوہ وچ بھکایا گیا ہاں

میڈی اپنی قسمت جوڈیوے دے دانوں
نماشال دے ویلے بھکایا گیا ہاں

میڈا سروی نیزے تے قسم آن پڑھی
میں ایس کیتے نیزے تے پایا گیا ہاں

خدا کوں پرند بن خدائی دے تماشے
خدا کن تماشے بٹھایا گیا ہاں

میڈی ذات پک جھاء تے تقسیم نہیں تھی
ظہیرت دامال حسم وٹھایا گیا ہاں

رول گابا

ڈکوئی منزل ڈکوئی رستہ

ڈگھی مسافر ڈکوئی سایہ

ڈکوئی سورج ڈکوئی جگنو

اندھاراں دے وات آئے دے ہائیں

ڈگھیں داہے آسرا ساکوں

اساڈی قسمت دے وچ سفر ہے

اساکوں منزل دی کھیا خبر ہے

اساں جاں بس اتنا جاندے ہائیں

اساکوں زندگی دے دشت دے وچ سفر کریندیں

چلہینواں سال اے

میلہ

اگلے سال وی دستی دے وچ میلہ لگسی
روقتاں ہوکن
میلے دے وچ سوہنے سوہنے چہرے آسن
تھینڈ لگسی، فلماں چلن، موت داکھوہ وی پلدا راہی
چار چھیروں خوشیاں ہوکن
پر کتنے افسوس دی گالہ اے
میلے دے وچ سب کچھ ہوئی
میں نہ ہوساں.....

کفتاں 55 صفحہ کر جانی

میڈا حوالہ ضرور آوے

ہڈال وی خُشبو دی گالہ تھیوے
ہڈال وی چوڈی دا چندرا بھرے
ہڈال وی تارے زمیں تے آون
ہڈال وی پانڈ دا رقص تھیوے
ہڈال وی صفدر اسورویلا خدا دی قدرت دے رنگ ڈکھاوے
ہڈال وی برسات دی پھو آ رہی نماشاں کپڑے لہا کے دھاوے
ہڈال وی دھرتی وجود اپنے تے ساوی ساول دا پولا پاوے
میڈا حوالہ ضرور آوے.....

کفتاں 54 صفحہ کر جانی

Reaction

سوچ دے واہندے دریا سے بڑج
جینیں ویلے احساس دے روہ توں
غم دے پتھر آڈھانہ دے بن
اول ویلے
دریا داپانی جنجوں بن کے
منددی منٹ تے آپوندہ ہے

کھتاں 57 مندرکہانی

سوال

ادیب لوگو جو اب ڈیو
رسول آپدے
پڑوسیاں دا خیال رکھنا عظیم کم اے
خدا دے گھر دے پچھاوڑے ہے اساڈی وتی
اساں خدا دے پڑوسی تھی کے وی نکے کیوں ہائیں.....!

کھتاں 56 مندرکہانی

دما سنگدال خندا میڈ سے اس ریشم ماہتابی بت کول رنگ لاوے
 میڈی ہک گالہ پلے پتھر
 اے بچھ تارے سجھے سیارے
 کرن کھمیں تے جن چان
 میڈ سے ازلاں دے دشمن بن اے تیکوں ڈیکھ نہیں سکدے
 توں لگ چھپ کے سر پہاں وچ بھگتی دے وچ
 کڈی کانیاں دے بھلراں وچ
 کڈی برہمن دے بوٹاں دے ٹھنڈ دے وچ پیغمبر بن کے ریہا کر
 اے میڈ سے کیتے فیدہ ہے
 جے تیکوں کچھ تھیا تاں رات کالی رو کے مرو جھٹھے
 تے شبنم وی گزرو جھٹھے
 اے کیتے تیکوں آبدال بندال دی توں اندھا داں کول
 تے پیلے دے نظاراں کول
 اے سو جمل دان کیتا کر
 تاں اپنا دھیان کیتا کر

آلی بٹنڈا نا

توں کالی رات دا پورا
 توں شبنم دا پلوڑا ہیں
 توں رونق ہیں و سو بے دی
 توں سری رات دی رائی سر پہاں تے غلاباں دا سہیبا ہیں
 میڈا ہک آپنا سر ہے تیڈی ہک آپٹی لئے ہے
 میڈ سے سینے دے وچ ہک قیمتی شے ہے
 جھیری بچھ جنیں پیغمبر دی کڈا نہیں بھتا جنیں تھیندی

سال دے دانے تھی پون تال
بال سیانے تھی ویندے بن

جھوک پرانی نہیں تھی ویندی
لوک پرانے تھی ویندے بن

اکھ دانور نہ ہووے جے کر
منظر کائے تھی ویندے بن

عشق دی راوتے تے تے تے
پسیریا تھی ویندے بن

کشتاں 60 مضر کرہائی

بہر دے نال غاب گھن گئے بن
پین میڈا جناب گھن گئے بن

گھر دے ہوندے وی ساڈا گھر کئی
بے گھری دے مذاب گھن گئے بن

رنگ محفل دا بھج گیاے مضر
ساقی بچدی شراب گھن گئے بن

کشتاں 61 مضر کرہائی

جوگ

جیویں بیریں تے ہسیراے ہوکن
نال طوٹے وی ڈھسیراے ہوکن
لوک پھلاں کول چاکے چمڈے ہن
میڈے پھلاں تے پیراے ہوکن

کفتاں 63 مندرکراہی

جوگ

اے درختاں کول زیب تیں ڈیندا
کچھی پنٹھن خراب نکھاں تے
ڈھیر پنجاں دے تہ کرے کیستن
ہن لکھیوں کتاب نکھاں تے

کفتاں 62 مندرکراہی

سرمی دا پھل

رات جو بن تے ہے
تارے بلدے کھڑن
رقص خُشبو دادھرتی تے تھیند اپیانے
جگنو بہنہ کے قناراں فضا وچ کھڑن
میں وی آوارہ ہم میڈی آوارگی
انت گھن ائی میکوں جھیل دی من آتے
جھیل دی من آتے میں اے منظر ڈٹھائے
جھیل دے پاک شفات پانی دے وچ
چندر سرمی دے پھل وانگ نسر اکھڑے

تماشے

کون آبدے میں پک ہلکا ہاں
میڈی ہستی عجیب ہستی ہے
میڈے باہروں وی کئی تماشے ہن
میڈے اندروں موج مستی ہے
میڈے باہروں خدا دے بندے ہن
میڈے اندر خدا دی ہستی ہے

موت دا کھوہ
(مرشد تویرفا تر بخاری کہتے)

زندگی میل لایا ہویاے
لوک تماشا ڈیکھن کہتے
موت دے کھوہ تے آندے پے بہن
پائی وانگوں دا ہندے پے بہن
انہال شوہال کول پتہ نیگ
کھوہ دے اندر بت دی کھیڈ کھیڈیدی پئی اے
ساہ دا بھننا تر نا ہک بے کار سکور
روح دی پتی لکڑ آتے ہک ہک منٹ ہج کھی کھی چکر و لدا پیاے
موت دا کھوہ ہے پلدا پیاے

گستاں 66 صفحہ کرہائی

پرایا مال

کے تیس ساہ بنجھیلیندا اراہیں، کے تیس جوصلے ڈیسیں
کے تیس سانول رڈا اراہیں ساڈے موٹھھے نال
جبان پرایا مال.....!

گستاں 67 صفحہ کرہائی

کال

تھل دامن کول تہ کھا گئی اے زرز سے روئی دی ریت
ساڈی جھوک کول وڑھ گیا ہے پار چنڑوں کال
اے ہے ساڈا حال

کفتاں 69 مہر کرہائی

سچ

اسا سچ دا پیرا پھسوں، سچ دی سچ سہیوں
کیوں جو ساڈے دل اج بلدے پیر عسلی دا سچ
اسا بولوں سچ

کفتاں 68 مہر کرہائی

ایں کرم دی بجال نسر میں تے حمیڈی سنگت سنگ وچ میں نفساں
حمیڈے تک دی نتھ وچ میں نظراں حمیڈی باہب دی ونگ وچ میں نفساں
حمیڈے روح وچ صفدر سفر کراں حمیڈے ہسراپک انگ وچ میں نفساں
ایں رنگ ڈے آپے رنگ دے وچ حمیڈے ہر یک رنگ وچ میں نظراں

حمیڈے نال طبیعت رل گھی ہے اسال لوک اُرداوں پنے راہوں
حمیڈے پار دی رونق ڈیکھسوں پنے، بس اسے پاروں پنے راہوں
نہ کس بکثرت دا خوف ساکوں بھانویں جیتوں پاروں پنے راہوں
حمیڈے مال دے صفدر چیردوئیں حمیڈی جھوک دے باہسوں پنے راہوں

گفتاں 71 صفدر کراچی

جیون

ساڈی ذات دے لیکھے کیا ہے جو کچھ ہے اوکو ڈ
موت دی سنگت ڈھنی ہے ساکوں جگ تے آون سیت
جیون مسٹھ دی ریت

گفتاں 70 صفدر کراچی

تیکوں تیدے حوالے کر چھوڑاں

رخ ہوا میں دے زخمی تھئے ہوئے بن
 لہولہاں اے زمین داسینہ
 چاریں پاسوں بڑو دڈ سدا ہے
 زخمی واٹ دا وجود ڈ سدا ہے
 چاریں پاسوں بھنبھناٹ بھایں دے
 جتہاں اڈ دے ہوئے پرنداں دے
 بت کنوں پر اڈھیڑ چھوڑے بن
 کئی پرندے نکھیر چھوڑے بن
 ہڈاں دھرتی دا حال اے ہووے
 میڈا مقدر توں بانڈا ہوئیں
 اتھ مجت دا آنت کیا ہوئی
 جی تاں آہ دے جو اے جی زت ارج
 تیکوں تیدے حوالے کر چھوڑاں

کفتاں 73 مہر کرہائی

دنیا دا چکر چلدا اپنے ڈسنہ رات بدلے رہسدا
 ہجر تارے اپنی حد وچ بن لہجات بدلے رہسدا
 ہڈاں بخت دا اتارا بڈ دے تاں حالات بدلے رہسدا
 اتھاں مقدر بندے ہل پل وچ اوقات بدلے رہسدا

☆☆☆

جے کون شریک میڈے غم دا بس اپنے نال شریک آں میں
 میکوں کنیں کنیں ویلے اس لگدے جیویں بالاں دے ہتھوڑیک آں میں
 میڈا جیون مقدر کیا بچھدیں بس اپنے آپ تے لیک آں میں
 جنیکوں سن کے چیرکاں گل وچن کنیں قسبرستان دی چیک آں میں

کفتاں 72 مہر کرہائی

وین

اساں حال بلوئیں نیکہ کولوں
ساڈے تن توں ماس چند چچ گھیاے
ساڈے منہ تے ودھراں موت دیاں
ساڈی اکھ اچ ڈھوڑ جگہراں دی
ساڈے شن تے تڑٹ مزدوری دے
ساڈی جھہ تے چھالے تے دے بن
ساڈی روح ہے زخمی ہر جھہا تے
ساڈے زخمی تھئے ہوئے ساہن تاناں
اڑاڑ کے نکلن بدن وچوں
ایویں لگدے کھیں ڈیہنہ صدمان کول
برداشت کریندے مرویوں

کفتاں 74 صفحہ کرپانی

کل دی پوندی اے گل نماشاں کول
کون لکھدے غسزل نماشاں کول

بیٹ چہرے داس بکھا گھنڈے
ہنچ دی چڑھدی ہے چھل نماشاں کول

ہنچ دی پٹیال منگد ارہ ویندے
میڈے سینے دا تھسل نماشاں کول

کفتاں 75 صفحہ کرپانی

کہیں کوں رو رو کے نت ملیندے ہن
ساڈی منجھیں دے نل نماشاں کوں

ہیڈی اکھیں دا معجزہ ڈیکھوں
آج تاں پاوں تے بھل نماشاں کوں

اساں صفدر فتیہ جیہیں لوک ہیں
کیوں ہے ڈیندا نزل نماشاں کوں

اوکھے سوکھے گزار وچٹی ہے
اے حیات ہے یار وچٹی ہے

روح دے پکھی وی اُنتے اڈ پون
چنتے پکھیاں دی جھار وچٹی ہے

جنس صفدر وفا دی نہیں دکدی
وک وی پئی تاں ادھار وچٹی ہے

زخمی ہانہہ دے زخم گنڈا یسندے مرویوں
آپے آپ کول حوصلے ڈیندے مرویوں

یا مرویوں ہاڑ دی دھپ دے سیک کنوں
یا ڈول پوہ دی رات لکھیندے مرویوں

ساڈا جیون برزخ وانگول تھی گئے نون
ماہ دھرتی دے درد و نڈا یسندے مرویوں

زندگی ساکوں رول ڈتا ہے راہوال وچ
ڈونگھا پنہا اے ویندے ویندے مرویوں

ایویں لگدے وقت دے کورے کاغذتے
مفدر اپنے درد لکھیندے مرویوں

کشتاں 79 مفدر کراچی

روح کول ہے پئی تھکان صدیاں دی
تہوں تال چپ ہے زبان صدیاں دی

میں وی تھل ہاں جسم جسم کولوں
اودی تھئی اے دمان صدیاں دی

ایویں لگدے جو اکھ دی تیج سانول
بھٹی ہوئی اے مکان صدیاں دی

ڈیکھ مفدر توں میڈے سینے تے
ڈھبہ پئی ہے چشان صدیاں دی

کشتاں 78 مفدر کراچی

دل دا ارمان مسروی نہیں سگدا
نہن تاں انسان مسروی نہیں سگدا

گھٹی تاں خسروانگ جیندا آملسی
سارا جھمان مسروی نہیں سگدا

بکرائی ہے ساڈی ڈو جگ تے
ساڈا فرمان مسروی نہیں سگدا

اساں صفدر ہمیش زندہ ہیں
ساڈا دیوان مسروی نہیں سگدا

کشتاں 80 صفدر کھانی

میڈے سینے دا تھل ڈلا ڈیوے
میڈی اکھیں دی تھل ڈلا ڈیوے

دل ڈتا ہاے بھل ڈلا ڈیوے
میڈا سارا سمل ڈلا ڈیوے

او میڈی شاعری دا منکر ہے
جے ہے منکر غزل ڈلا ڈیوے

کشتاں 81 صفدر کھانی

میڈا گزرا ہویا اوگل ڈیوے
آج نہ ڈیوے تاں گل ولا ڈیوے

اوندیاں زلفاں دے پیٹھ گزرے ہن
میڈے جتنے وی پلں ولا ڈیوے

روہی، داماں گھن ونجے صفدر
میگوں بکھر داتل ولا ڈیوے

ایک شعر

پیار دا اعتراف کر چھوڑئی
گل زمانہ خلاف کر چھوڑئی

کفتال 83 صفدر کربالی

کفتال 82 صفدر کربالی

سا نولا میڈے سحر بن ہمیشہ کنوں
سا کول نکھرن دے ڈر بن ہمیشہ کنوں

بڈھیال بیڑیاں پُو رووی بڈھیالے
نا خدا بے خبر بن ہمیشہ کنوں

روح وی بے چین ہے ڈحیر مدت کنوں
تہوں تال دامن وی تر بن ہمیشہ کنوں

گھسروی موجود بن ڈرووی موجود بن
لوک وی در بدر بن ہمیشہ کنوں

سا ڈی منزل دے بارے خدا جانندے
بس مسلسل سفر بن ہمیشہ کنوں

جے حیاتی نریک ہووے با
میڈے غم دی شریک ہووے با

خون اکھیال پُوں آنت رک ویسندا
دل دی حالت وی ٹھیک ہووے با

ہیڈا صفدر دا پار لگ ویسندا
اوندی نیت جے ٹھیک ہووے با

بلندیاں تے آوند استارا کڈ وکشاں با
میڈے مقدر دے وچ اندھارا کڈ وکشاں با

پڈاں جوانی لئی گئی اے تاں نہ پئی اے
سجی مجبت دے وچ خسارا کڈ وکشاں با

خدا بدن کوں سلاڑ چھوڑا ہے نال میڈے
میڈے بدن تے اے سروی باراکڈ وکشاں با

زمانہ تیڈاوی تے توں صفدر آجیہ گیا ہے
وسیب میڈاوی نگہ دامارا کڈ وکشاں با

پڈاں وی کہیں جھام اسڈے ہوون دی گالہ تھیوے
سجیاں ساڈی تیڈے حوالے دے نال تھیوے

سجی توں میں نال کہیں نکھیڑے دی گالہ نہ کر
زمانہ پانہندے جو میڈا جیون محال تھیوے

میڈا اے روح ہے جو آج ولا گئی تماشہ ہوونے
اس دل دی دھرتی تے آج ولا گئی دھمال تھیوے

توں نال اسڈا زبان اپنی تے نہ گجدا کر
اسڈے بارے متال میڈے تے سوال تھیوے

میڈے کیتے اے کارخانہ ہے
میڈا جیون تال ہک ہسانہ ہے

نال میڈے میڈی غسرتی ہے
نال میڈے تال گل زمانہ ہے

ہنج وی مضمور تھی کے بکدی ہے
میڈی اکھ وی شراب خانہ ہے

دل کے نکلوں پاسیر دے کیتے
آج تال موسم وی عاشقانہ ہے

شک دی کوئی گنجیش نہیں صفدر
میڈا ہر شعر عارفانہ ہے

خواباں کوں سولی تے چاڑن اوکھا ہے
کچے برتے رات گزارن اوکھا ہے

تیلا تیلا جوڑ کے رکھشا پوندا ہے
اے جیہیں دور اچ گلیاں پاوڻ اوکھا ہے

اکھیاں وچوں پانی رووڻ سوکھا ہے
لہو کوں بنجوں نال قسارن اوکھا ہے

سولی توئیں پچھتے ہیں تال سدھ پتی اے
صفدر آ پنے آپ کوں مارن اوکھا ہے

بچیوں سر توں چا کے پیراں تائیں خوشبو دے نال سنگھار ڈیواں
 کائنات دے سارے جو بن کول تھیڈے پیراں دے برج مار ڈیواں
 میڈا دل آبدے تھے میڈا دل آبدے
 میڈا دل آبدے جو اکھیاں دے تیکوں تاج محل برج ڈیکھاں با
 یا جوش ملیح آبادی دی کہیں شوخ غزل برج ڈیکھاں با
 میڈی کنہدی شوخ جوانی کول کہیں سوہنے ہل برج ڈیکھاں با
 یا وسدے قہل دی ریت اُتے یا بیٹ دے گل برج ڈیکھاں با
 پٹیال پوتر پھنوار دے برج یا کہیں بل قہل برج ڈیکھاں با
 ایں نور اسوردے ویلے کول ہر نیک عمل برج ڈیکھاں با
 بے کر صدقہ میڈے وس ہوندا تیکوں ہر اکل برج ڈیکھاں با
 دل دل کائنات کول دل کھا کے میڈی زلف دے دل برج ڈیکھاں با
 میڈا دل آبدے

میڈا دل آبدے

میڈا دل آبدے
 میڈے پیر زمین تے آواں تال میں پلکاں دیاں قالیناں کول
 میڈے پیراں بٹخو وچھا ڈیواں
 میڈے جن جنیں چٹے پیرے توں ساو ساو کول ویل بھٹا ڈیواں
 کائنات دی جو شے دل برج ہے میڈے قدمال اُتے دھر ڈیواں
 میڈی سیندھ حسد و برج موسم دی ست رنگی بٹنگھ وی بھر ڈیواں
 تیکوں ڈہدیں ڈہدیں تھک پوداں
 میڈے زرخ انور کول ایں ڈیکھاں میں اپناں آپ و سار ڈیواں

تنگ تھی کے جہان چھوڑ آئے ہائیں
بلدی بھساہ برج مکان چھوڑ آئے ہائیں

کائی پسندھیرو اسادا آچھمن
منزلاں دے نشان چھوڑ آئے ہائیں

نہن تاں و بے دے لوگ خوش ہوں
نہن تاں لوکاں دی جان چھوڑ آئے ہائیں

ارداس

ہر شام کوں بڈھے نگر دی
چوٹی دی ننگی ننگن تے
پک پدی وینا کریندی ہے
کوئی دنج کے آکھے بجلیاں کوں
کیوں بدل تانیاں تہدے ہن
اے گھر کوئی سوکھے بڈھے ہن

چپ نہ دامن وسیب دے ہینگر
ہر دے منہ برج زبان چھوڑ آئے ہائیں

لوک پڑھن اسڈے شعراں کول
اساں اپشا دیوان چھوڑ آئے ہائیں

وقت منجھلن وی نہیں ڈتا صفدہ
آپ آئے ہائیں سمان چھوڑ آئے ہائیں

سرائیکو

ترائے ڈیخھاں دا پیا سا میدیٹھے من دریا تے
پختے دید کریندے لگدن بجالے، نیرے، تیر
کہا ہے شیر

کفتاں 95 مدد کر جانی

کفتاں 94 مدد کر جانی

دل وچ بنے دے درد بنھالے کے توئیں
ہندہ آپنی زندگی گالے کے توئیں

کتے توئیں وین کریں لوک اتھال
جھرتے راسن چپ دے تالے کے توئیں

بس ڈوچار ڈیہاڑے ہک کے ٹر پوسن
ڈیرہ لیسن گھیاں آلے کے توئیں

کھہا چھوڑ کے ہسرنجی ساکوں ٹر ویسی
راسن گھسرو نال سبالے کے توئیں

انج یاگل وچ صفدر آخسر پھٹ ویسن
پسیراں اتے رسن چھالے کے توئیں

جنت مہمان توں پسار ہے مگر چھوڑنا پوسی
روزی تے لکھوں تال اے گھسہ چھوڑنا پوسی

مالات دی تنگی کنوں تنگ تھی کے لکھن
ایں وار پندال کول شجبر چھوڑنا پوسی

منہ کھول کے ہر موڑ آتے موت کھڑی اے
لگدے مسیکوں زندگی دا سفر چھوڑنا پوسی

کھا گئیں میڈی ذات کو اے پیٹ دے مرنے
صفدر مسیکوں لفظاں دا ہنسر چھوڑنا پوسی

میڈی ہنچ داسریر اکھ ایچ ہے
تہوں تاں لہو دی لکھیر اکھ ایچ ہے

میڈی یاداں دی دھوڑ پکاں تے
میڈی بک دی کریر اکھ ایچ ہے

ہنچ وی اکڑے دے کھیر وانگوں ہے
جیویں اکڑے دا کھیر اکھ ایچ ہے

تیڈا صفدر لہو جو صمیں رکدا
کیا محبت دا چیر اکھ ایچ ہے؟

ماڑے لہو دے نال ہمیشہ ہر مقتتل کون ٹھارا گئے
وت بک واری دھرتی آتے ظلم دا ماڑا سارا گئے

جیہڑے بال کون منٹاں من کے ماہ منگیا ہئی رب کولوں
کل او بال دھما کے دے وچ چوک دے آتے مارا گئے

وت بک واری دھرتی اتوں ذیل بنناڈے اپنا سر
اٹھی صفدر مقتتل دے وچ تیڈا نام پکارا گئے

چیک ڈیندی ہے چیک اندر دی
بند تھیوے ڈلیک اندر دی

میڈا ساہا شردے وانگول ہے
کون پیسی پھنیک اندر دی

موت باہرول ساڈی ہسیلی ہے
زندگی ہے شریک اندر دی

نردے ہاسے انا دی لیک آتے
لیک لا گھی ہے لیک اندر دی

موت گھن گھی ہے ساہا کر کے
ہنن تال حالت ہے ٹھیک اندر دی

احساس دی وادی داسفر ٹھیک لگا ہے
الفاظ دی بندش داسفر ٹھیک لگا ہے

کئی وار تیڈے رخ دے صحیفے ڈو اگردے
شیشے کول تیڈی مونجھ داسفر ٹھیک لگا ہے

کیا تھتے جو تیڈی ذات دامنکر ہے ستارا
اندھا کول تیڈا اندھا نگر ٹھیک لگا ہے

مفر دی غزل غالب واقبال توں گھٹ نہیں
'آتا ڈی محنت داسفر ٹھیک لگا ہے

”اپنے سرتے گزار میڈا کیا؟“
میڈا کیوں ہکلاں نہ مار میڈا کیا؟

میں ہاں یوسف اخیر وک ویاں
جتنے آون بزار میڈا کیا؟

میں تاں نکلا ہاں بیک دے سفر اں تے
راہ تے نچل ہن یا خار میڈا کیا؟

دل دا گلشن لئی گئے صفدہ
ہن جو آسی بہار میڈا کیا؟

بہوں وسارا ہے بھل وسردا نہیں
شہر آ کے وی تھل وسردا نہیں

میڈی سنگت دے نال گزرا ہے
جیہڑا جیہڑا وی بل وسردا نہیں

”دلکشا باغ یاد آندا ہے
میڈا کیوں بکھردا تھل وسردا نہیں“

اپنا سب کج بھلا ڈتا تھے صفدہ
میڈی زلفاں دا اول وسردا نہیں

جوگ

ماء دے سینے تے بارناں ہووے
مردنجاں تال مسزارناں ہووے
بہرکوں صفدرستال دے ذمے لا
بہر وی بہر تے سوارناں ہووے

کفتاں 105 صفدرکھانی

میڈی آکھیں دانور نہیں آیا
کیا وجہ ہے حضور نہیں آیا

ناخدانال کوئی دوکھا تھئے
پڑی آگئی اے پور نہیں آیا

میں تال سچ سچ کے پڑ پکایا ہے
اڈاے آہئے سرور نہیں آیا

اے کتاباں اے علم دے موتی
پڑھتاں گئے ہیں شعور نہیں آیا

کفتاں 104 صفدرکھانی

بھیرا ساڑھی کنڈھ چنگھوں چولا پڑھیں دارہ گیائے
ساڈا گھی اپشا بھرا با بعد وچ محوس تھئے

اوندے مونجھے پیرے کول کھل دی ضرورت پے گھی
میڈا اجڈن وی بجا با بعد وچ محوس تھئے

کھا گئے بن بک بے دا پنڈا صفر کربانی
ایڈا لوکاں دا پنچا با بعد وچ محوس تھئے

لگی بیڑی ناخدا با بعد وچ محوس تھئے
دوتی دے وچ خلاء با بعد وچ محوس تھئے

چیک بھجی رہ گئے ہیں جیکوں سانول توں نتے میں
ساڈے دشمن دا آلا با بعد وچ محوس تھئے

میں تال باہر دے ندا کول سجدے ڈھیندارہ گیال
میڈے اندر وی خدا با بعد وچ محوس تھئے

شخص بک بدلا گئے نقشہ شہسردا
اک دے داگوں لگدے پانی نہسردا

رو پسیا ہاں بھو اُبھسردا ڈیکھ کے
میں ڈرا ہو یا ہاں پچھلے پہسردا

قلم میڈا عام ہاں نہیں تھیا
کر بلند معیار تھوڑا قہسردا

پہلیاں کول تھڈ کے مفسد رکھ دتس
اکھدی بنج اے یا ہے قفسرہ زہسردا

کشتاں 108 مفسد کرہائی

اُکھیں بے نور تھی گنین شاید
سارے منظر اُتائے تھی گئے بہن

پانی گھین سگدے دشمنی ساڈی
ساڈے دشمن مہسائے تھی گئے بہن

جھہڑے پتھر عذاب بہن راہ دے
اُوہے پتھر ہرائے تھی گئے بہن

کشتاں 109 مفسد کرہائی

وستیاں دھوڑ دھوڑ تھیاں بہن
عہی محس ڈیکھ بھائے تھی گئے بہن

میں نمازاں دا خیال نہیں رکھا
میڈے سجدے پرائے تھی گئے بہن

شعر مقدر دے پھلاں وانگوں بہن
تہوں تاں جلدی گمائے تھی گئے بہن

مسز انالہ دی پسیروی کر کے
کیا ملنے یارشا عسری کر کے

میں مسافر انیسرل ویساں
سُجے تھسل دی مسافری کر کے

چور اندر دا ڈیونا پوی
ہنج وی نکلی ہے مخبری کر کے

اساں دنیا دے بادشاہ تھئے ہیں
میڈے ذردی محبوری کر کے

میڈی دستہ چوں میں بکل ویساں
چپ چپاتی پیغمبری کر کے

تجن کول لگ گیتن چارچن صفر
میڈے دلسردی ہمیری کر کے

خوف مسیکوں نہیں کہیں سردار دا
تھی گیا ہے سرمیڈائون دار دا

اے خدا کھس گھن امیری میں کنوں
نہیں چویندا بوجھن دستار دا

قید ہے میں وچ ازل توں زندگی
دائرہ ہے موت دی پکار دا

اے یزید اے اے حسین ابن علی
درمیان اچ فسق ہے کردار دا

شاعری صفر خدادی ذات ہے
دان ہے مولا علی سرکار دا

کون کیندا یار ہے ایس دور وچ
بسندہ اپنی ہندڑی گالے ڈیکھ کے

کیویں تھیںی لے حیاتی دا سفر
رو پیال پیراں تے چھالے ڈیکھ کے

یاد آ گئے پیار تیزے دا محل
گھردی چھت دے نال ہالے ڈیکھ کے

باقی ہے بالیں جوانی، خوش تھیاں
چٹے بر اچ وال کالے ڈیکھ کے

وت کئی طوفان سفدر آ گیا تے
بیٹری کول دریا وچالے ڈیکھ کے

اوجھوک و ساخساں اوجھوڑ گیا ہے
بک شخص تیزی مونجھ توں گھر چھوڑ گیا ہے

خوش تھی کے اولو کال کول ایہو آہا ودا ہے
کیہڑا تھیائے نقصان اگر چھوڑ گیا ہے

ہیں شخص کول تیں پیار دے قابل نہی سمجھا
اوجھوڑ گیا ہے کول اسر چھوڑ گیا ہے

جے تو نہیں حیاتی ہے تیزی نوکری ڈیسول
کون آہا ہے سفدر تیز اور چھوڑ گیا ہے

حاکم حکم شایا

اے کون بن لوک زمین آتے
جھپڑے روح میں زخمی تھے ہوئے بن
جھپڑے ہر یک شے توں گئے ہوئے بن
جھپڑے اکھیں توں بے نور بن پئے
جھپڑے دھرتی دے ناسور بن پئے
اے لوک عذاب بن دھرتی دے
اے بخر دے گلدے بدن سبھے
کھیں قبر دے ذنئے لا چھوڑو
مٹاں شہد دے وچ بد بو پھیلے
انہاں مرداں کول دفنا چھوڑو

کفتال 117 سطر کر بلائی

موت

میڈے ساو دی ہر یک گاڈی
میڈے دل دی سوک دے آتے
چپ کر کے کھڑ گئی اے
لگدے پھاٹک بندھی گئی اے

کفتال 116 سطر کر بلائی

ہائیں دکھاں داسال نہیں آیا
درد مارن دھمال نہیں آیا

جھوک کتھی ادا اس قھی گھی ہے
چھسید و ذل اکین مال نہیں آیا

چہر موسم گزار پٹھساں ہاں
کھیں وی موسم دے نال نہیں آیا

شاہسری تے مسزید محنت کر
ہائیں فن تے کسال نہیں آیا

قلم قھی گھے ضعیف صفہ ردا
میڈی بیج تے زوال نہیں آیا

میڈی اکھیں کول کوئی ساون ڈے
آمے بے کر بیلاب آون ڈے

پیر دھرتی تے بعد وچ رکھیں
پیلے دھرتی کول پھل و پھاون ڈے

رات کالی دا رقص تک ویسی
جگنو وال دی برأت آون ڈے

یا تاں پھلاں دی خود حفاظت کر
یا پندال کول گنگناون ڈے

اپنے مانھی کول رنج کے روناں میں
میڈی بیج تے شاب آون ڈے

میڈا قاتل گھیل کے گھن آیا مے میسکوں داتسین
کیوں جو میڈے ہتھ اپڑ دے نون اوندی دستار تسیں

کیوں کراں میں دو ستاں دی بے وفائی دا گلہ
میکوں سٹی گھن تاں اے ہن قسردی دیوار تسیں

اے جیس رنگ ورج میڈے قاتل قتل کیتا ہے میسکوں
موت میڈی دی خبر پانچی وی صیں اخبار تسیں

جیوں پیندی مرضی آوے میسکوں صفدر مل گھنے
میں ہاں یوت آ گیا ہاں مسردے بازار تسیں

کفتاں 120 صفدر کربانی

شوق رکھدے ڈمان پانی دا
میں سمجھدا زیان پانی دا

ساڈی سیڑی کوں بوڑ کے لہہ گئے
ایہو گجھ ہا ایساں پانی دا

دجج کے اصغر دی تے دا قلم پڑھ
بے توں پہچھدا میں شان پانی دا

بہنوں چہرے توں پونجھ گھن صفدر
کون سنڑدے سے بیان پانی دا

کفتاں 121 صفدر کربانی

میانگھ

دیسی نگر پکا پیلے
گھوٹل روٹی مکھی پتی اے
مانی دے وچ کسی پتی اے
ڈٹی کھیر دی دکھی پتی اے
تیڈے کھیتے پلے دے وچ
ہر یک نعمت رکھی پتی اے
کیہڑے ویلے آسیں جانی.....؟

کفتاں 123 - مفرد کرپاتی

موجھاں اڈ دیاں کونجاں

اکثر آدن لوک سیاٹے
موجھاں اڈ دیاں کونجاں
موجھاں اڈ دیاں کونجاں بن تاں
کونجاں کھتے گھنیں؟

کفتاں 122 - مفرد کرپاتی

تس

ساون گئے

میڈی مونجھ دی

سینے وچ آکرس پھٹ پئی اے

پکال بھر کے ڈھبہ گمیاں ہن

اکھیاں دے وچ تس پھٹ پئی اے

گفتاں 124 مہر کرہائی

چولن

اکھسیں وچ ارمان نسر دے رہ ویس دن
خواب عذاب دی نئی تے مرہے رہ ویس دن

گفتاں 125 مہر کرہائی

شیرِ بڑواں دا قول ہے صفدر
”بندہ اپنی زبان وچ راہسندے“

جھوک کتھی ادا سس تھی گئی ہے
چھیڑو دل این مال نہیں آیا

شیت جنون اُن بڑھو تھی کے
رخم بہسا اچ دل تھی کے بن

میں قلم دے علم دی عزت تے
اپنے بازو کسا کے سم ویساں

کفتاں 126 صفدر کرمانی

ہے مجھم ثواب پڑھا ہاں
ھیڑے رخ دی کتاب پڑھا ہاں

میڈا لہجہ گرفت ہے شاید
سوہٹا لکھداں خراب پڑھا ہاں

روز اکھیں کول ٹوٹ کے صفدر
اپنی اکھیں دے خراب پڑھا ہاں

کفتاں 127 صفدر کرمانی

جوگ

میں سر اسیکی شاعری و اماں ہاں
میں کھیتا مے آباد میں خستہاں کول
میں ہر سبہاں سخن دے شہسودا
پڑھ میڈے اشعار دے قسداں کول

تمت بالخیر

گفتاں 128 صفحہ کرولی

Kuftaan

Safdar Karbalai

نوجوان نسل دے نمائندہ شاعر صفدر کربلائی دی شعری آتے
فنی خوبیاں نال سنگھری پنگری آزاد نظم آتے غزل نویس
خیال تے سندر لفظیں وچ انسانی ذات دے ڈکھ، ڈنچ
آتے ویب دے پھوگ روگ قاری نال الویندن۔
صفدر کربلائی سرائیکی داستان پرا شاعر ہے، چیدی شاعری
وچ نویس امکانات دا جہان نظر آمدے۔

عاشق بزدار

Cell# 0302-7844094
urdusukhan@hotmail.com
Art Land's Presentation
Read Online...
www.urdusukhan.com

مکتبہ فکر و دانش

35۔ الحمد پلازہ، اردو بازار، لاہور۔ پاکستان
آرٹ لینڈ، گرلز کالج روڈ چوک اعظم

PKRs. 250